

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๒๖ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙

แล้วแต่นิสัยวาสนาบารมีของผู้สร้าง

เมื่อวานไปภูผาม่าน ไปลึก ๆ โนน ไปโรงโพนเราก็ไม่ได้ลงรถ เตี้ยวันนี้เป็นอย่างนั้น ไปโรงโพนก็ตามไม่ได้ลงรถ ขึ้นรถจากนี้ไปมาลงรถที่นั่นเลยไม่ลงที่โพน ตั้งใจไปด้วยความสงสาร ขึ้นลงลำบาก ลงก็ลำบาก ปีนขึ้นก็ลำบาก เพราะฉะนั้นไม่ลงเสียดีกว่า บางทีก็พูดตลก นิมนต์ให้ลง ไม่ลง โรงพยาบาลนี้สู้รถเราไม่ได้ บทเวลาจะว่าให้เขา ความจริงที่ว่าสู้ไม่ได้ก็คือไม่ต้องขึ้นต้องลง แต่ไม่ได้บอกอย่างนี้นะ ไม่ลง ทำท่าคึกคัก โรงพยาบาลนี้สู้รถเราไม่ได้ว่างั้น เขารู้นิสัยหมดแหละ

จะตกลงอะไร ๆ ก็ตามเต็มไปด้วยเมตตาทั้งนั้น เมตตาไม่ได้พราวเลย จะดูจะว่าอะไรก็ตามเมตตาอยู่ในนั้น ไม่งั้นเราจะบิกบินชอกชอนเข้าไปอย่างนี้หรือ เราไปด้วยความเมตตา บิกบินเข้าไป ลึก ๆ ที่โพนเข้าไป วันนี้จะลึกอยู่จะได้คิด ในภูเขาแหละวันนี้กะไว้ว่าจะไป เพราะอันนี้มันอยู่ลึก อาหารการบริโภครู้สึกจะมีน้อยมาก ถ้าที่โพนใกล้ตลาดตล่อย่างนั้นเราก็ไม่ค่อยอะไรนัก ถ้าอันโพนอยู่ลึก ๆ เรามักจะไปอย่างนั้น ได้ช่วยตลอด

ได้พยายามที่สุดแหละช่วยโลก เรียกว่าช่วยสุดกำลังของเรา มีเท่าไร ๆ ก็เป็นอันว่ามีเพื่อโลกทั้งนั้นเราไม่เอา นี่เห็นไหมธรรม ถ้ากิเลสไม่มีคำว่าพอ เหมือนไฟได้เชื้อ ไสเชื้อเข้าไปเท่าไรไฟจะแสดงเปลวขึ้นจรดเมฆ เปลวไฟนั่นคือเปลวกิเลสมันผลาญไปหมด ได้เท่าไรไม่พอ เพราะฉะนั้นกิเลสจึงเรียกว่าเป็นบ่อแห่งความหิวโหย ไม่มีอะไรเกินกิเลส นตฺถิ ตณฺหาสมา นที แม่น้ำมหาสมุทรทะเลนี้สู้น้ำแห่งตณฺหาคือความหิวโหยนี้ไม่ได้ ตณฺหาคือความอยากมันล้นพ้นไม่มีฝั่ง มหาสมุทรยังมีฝั่งมีแดนนะ ท่านแสดงไว้อย่างนี้ พระพุทธเจ้าแสดงผิดที่ตรงโพน ยิ่งเข้าในด้านจิตตภาวนานี้ละเอียดมากนะ มันกระจายถึงพระพุทธเจ้าทั้งหลายนี้ไม่ใช่เล่น ๆ

เวลามันได้รู้มันกระจายออกหมดเลย ไม่ยอมกราบพระพุทธเจ้าจะไปกราบใคร ในสามแดนโลกธาตุนี้มีพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ ๆ เท่านั้นทรงรู้ทรงเห็นได้ที่เรียกว่าโลกวิทู รู้แจ้งโลก ทั้งโลกนอกโลกในตลอดทั่วถึงหมด มีเท่านั้น จึงว่าเป็นศาสนาคุณโลกคู่สงสารคู่บ้านคู่มืองไม่มีผิดพุทธศาสนา ในโลกธาตุนี้มีศาสนาเดียว เราพูดตามหลักความจริงไม่ดูถูกเหยียดหยามศาสนาใด ๆ เราเอาอันนี้เป็นความจริง หนึ่งเท่านั้นเลย

คือมันมีที่พิสูจน์กันภายในจิต เพียงเราอ่านตามตำรับตำรานี้มันเลื่อนลอย ดังที่เราเคยพูดให้ฟัง อ่านหนังสืออ่านถึงมรรคผลนิพพาน อ่านนิพพานนั่นแหละ นิพพานมี

หรือไม่มีน้ำ นั้นมันอ่านนิพพานอยู่นั้นนะแต่ก็ว่านิพพานมีหรือไม่มี พอมันจ้ำจี้หัวใจถามทำไม ทีนี้ไม่เพียงอันนี้ ถึงกันหมดเลย

นี่ละใครที่ว่าเราไอ้เราอวดก็ให้ไปว่าพระพุทธเจ้าเสียว่าไอ้อวด เป็นศาสดาเพียงพระองค์เดียวสอนโลกได้สามโลกธาตุ นั้นภูมิของศาสดา ภูมิของเราตัวเท่าหนูนี้ก็ได้เต็มภูมิของมัน เป็นแต่เพียงว่าสิ่งใดที่ควรพูดไม่ควรพูดเท่านั้นเอง ถ้าไม่ควรพูดก็เหมือนไม่มี รู้ไปผ่านไปๆ อย่างนั้น นี่กราบพระพุทธเจ้าอย่างราบเลย เป็นอันเดียวกันหมด ธรรมชาติอันนี้ท่านบอกว่า นตฺถิ เสยฺโยว ปาปิโย บรรดาท่านผู้ถึงขั้นบริสุทธิ์เป็นธรรมชาติแล้วเป็นอันเดียวกันเหมือนกันหมดเลย

เราก็เคยเทียบให้ฟังแล้วว่า แม่น้ำสายต่างๆ ที่ไหลลงมาๆ เรียกว่าสายนั้นสายนี้ พอเข้าถึงมหาสมุทรแล้วเรียกมหาสมุทรได้คำเดียวเท่านั้น จะว่าน้ำนั้นมาจากไหนๆ ไม่ได้เลย เป็นมหาสมุทรอันเดียวกัน อันนี้พอจ้ำเข้าไปนั้นกระจายถึงกันหมด เหมือนมหาสมุทร นี่คือความจริงจากภาคปฏิบัติคือจิตตภาวนา ไม่ยอมรับพระพุทธเจ้าตรงนี้จะยอมรับที่ไหน เมื่อเจ้าของยอมรับความจริงเต็มหัวใจเจ้าของแล้วจะไม่ยอมพระพุทธเจ้าได้ยังไง ใครสอนไว้ นั้นเป็นอย่างนั้นนะ

ใครจะมาว่าไอ้ว่าอวดเราจึงไม่เคยสนใจ พูดออกมานี้มีแต่พูดด้วยความเมตตา สงสาร เรื่องไอ้เรื่องอวดเอามาไอ้อวดหาอะไร เกิดประโยชน์อะไร สิ่งที่เกิดประโยชน์มีอยู่ พระพุทธเจ้า สวาททั้งหลาย ท่านสอนตั้งแต่สิ่งที่เป็นประโยชน์ สิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์ท่านสอนให้ปิดออกๆ เหมือนกันทุกพระองค์ สัพพปาปสฺส อภินิหาร กุสลสุ สุปสมุทฺธา สจิตฺตปริโยทปนํ เอตํ พุทฺธาน สาสนํ การไม่ทำบาปทั้งปวงหนึ่ง การยังกุศลศีลทานให้ถึงพร้อมหนึ่ง การชำระจิตของตนให้ผ่องใสจนกระทั่งถึงความบริสุทธิ์หนึ่ง นี่เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย เอตํ พุทฺธาน สาสนํ เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ว่าทั้งหมดก็ไม่ผิด เพราะท่านเป็นแบบเดียวกันหมด ท่านถึงสอนแบบเดียวกัน

รู้ภายในแล้วจะหาใครมาเป็นพยาน ไม่หาไม่จำเป็น จ้ำจี้มานี้รู้ทันทีๆ ไม่ต้องหาใครเป็นพยาน ท่านมอบ สนฺทิกฺขุโณ ให้เท่านั้น สนฺทิกฺขุโณ ผู้ปฏิบัติจะรู้เองเห็นเอง ในผลงานของตนที่ได้มากน้อยเป็นลำดับ จนกระทั่งถึง สนฺทิกฺขุโณ สุดยอดได้แก่ความบริสุทธิ์ ไม่ต้องถามใคร สนฺทิกฺขุโณ ตัดสินขึ้นภายในหัวใจ เพราะหัวใจเป็นผู้ชวนชวายเป็นผู้เจอเองพบเองเห็นเองแล้วจะไปถามใคร

เรื่องจิตตภาวนานี้ละมันกระจายกว้างขวาง ขอให้รู้ตามเรื่องจิตตภาวนาที่พระพุทธเจ้าทรงสอนเถอะมันจะกระจายถึงกันหมด กราบพระพุทธเจ้าราบเลยเทียวหาที่ค้ำไม่ได้ รู้ตรงไหนๆ ก็เป็นที่พระพุทธเจ้ารู้ไปหมดแล้วๆ ถ้าว่าบริสุทธิ์

พระพุทธเจ้าก็บริสุทธิ์แล้ว แล้วจะหาที่ค้ำที่ไหนไม่มี บอกไม่มีเลย กราบราบทันที
เลย

พอพูดอย่างนี้เราก็ระลึกถึงที่หลังวัดดอยธรรมเจดีย์ ถ้าใครไปเห็นเขาจะว่าบ้า
จริง ๆ อยู่คนเดียวอยู่กระท่อมบนหลังเขา เวลามันตัดสินกันเหมือนฟ้าดินถล่ม แต่ฟ้า
ดินเขาก็อยู่ของเขา มันเป็นที่กายกับจิตมันไหวกันสะเทือนไปหมดเลย กายซึ่งเป็นเรือน
ร่างของจิต ระหว่างธรรมกับกิเลสอยู่ที่จิต ที่นี้เวลามันพราวจากกันนี้รุนแรงมากนะ แต่
อันนี้ท่านก็แยกไว้เป็นสี่ประเภท สุขวิปีสสโก อันนี้เรียบ ๆ ไปเลยไม่กระเทือน เติวิโช
ฉพภิญโญ จตุปฏิสัมภิตัปปีโต นี้กระเทือนทั้งนั้น

สุขวิปีสสโก รุ้อย่างสงบเงียบไปเลย อย่างท่านสิงห์ทองมาแล้วให้ฟัง ท่านเล่า
ตั้งแต่ต้นมาโดยลำดับ เราฟัง ๆ มาไม่มีที่ค้ำ ที่นี้ค่อยหมดไป ๆ แล้วหมดไปเลย ว้าง
นะ ไม่รู้ว่าหมดเมื่อไร ที่นี้เรื่องความสงสัยมันก็ไม่มีความว่า เราก็ฟัง ถ้าไม่มีขณะอย่าง
นั้น แต่หาที่ค้ำผลที่เป็นไม่ได้มันก็ยอมรับกัน นี่ประเภทสุขวิปีสสโก รุ้อย่างสงบเงียบ
ไปเลยไม่มีขณะ

ส่วนสามประเภท เติวิโช ฉพภิญโญ จตุปฏิสัมภิตัปปีโต นี้เราแน่ใจว่ามี
แล้วแต่มีมากมีน้อย จตุปฏิสัมภิตัปปีโตนี้มีมาก กระเทือนไปหมดแหละนี้ อันนี้เป็น
ประเภทที่หนึ่งแห่งความบริสุทธิ์ของผู้จะหลุดพ้นเป็นวิมุตติพระนิพพานขึ้นมา อันนี้จะ
กระเทือนมากที่สุด การเทศนาว่าการก็กว้างขวางลึกซึ้งมากตามกัน ความรู้ที่บริสุทธิ์นี้
เหมือนกัน แต่กึ่งก้านสาขาดอกใบที่ออกจากความรู้นี้ต่างกัน เพราะฉะนั้นจึงมี
เอตทัคคะ เลิศไปคนละทิศละทางไม่เหมือนกัน ความบริสุทธิ์ยกให้เป็นอันเดียวกัน
เหมือนกันหมด แต่กึ่งก้านสาขาดอกใบ องค์นั้นเลิศทางนั้น ๆ ไปอย่างนี้ เรียกว่าไม่
เหมือนกันอันนี้

ที่ว่าหลังวัดดอยธรรมเจดีย์ กระเทือนเหมือนว่าโลกธาตุนี้กระเทือนไปหมดเลย
ความจริงเขาก็อยู่ของเขาอย่างนั้น มันหากเป็นระหว่างกิเลสกับธรรมอยู่ที่จิตขาดสะบั้น
จากกัน จิตนี้อาศัยกายเป็นเรือนร่าง มันก็ต้องกระเทือนถึงกันหมด จะไม่กระเทือนยังงี้
ไม่งั้นจะเรียกว่าฟ้าดินถล่มหรือ มันรุนแรง กายนี้ติดผิงเลยเทียว กายก็ไม่มีอะไร ก็ดิน
น้ำลมไฟ แต่เป็นเรือนร่างของจิต ที่นี้จิตนั้นก็ยังมีกิเลสกับธรรมพัดกันอยู่นั้น พออันนี้ขาด
จากกันมันก็กระเทือนถึงเรือนร่าง เรียกว่าฟ้าดินถล่ม จะให้ฟ้าดินทั้งหลายถล่มเขาไม่
ถล่มแหละ มันหากเป็นอยู่นั้นมันรุนแรงขนาดนั้น ท่านจึงบอกว่าฟ้าดินถล่ม ก็ไม่น่าจะ
ผิดเพราะมันรุนแรง เหมือนว่ากระเทือนไปหมดเลย

กิเลสเวลาขาดออกไปเป็นของเล็กน้อยเมื่อไร มันกดมันถ่วงไว้อย่างมิดชิด เวลา
ดีดขึ้นได้แล้วมันจึงรุนแรงมาก เหล่านี้ล้วนแล้วแต่นิสัยวาสนาบารมีของผู้สร้างมา ไม่ได้

เกิดขึ้นมาอย่างลอยๆ ต้นเหตุที่จะมาถึงขั้นนี้มาจากการทำบุญให้ทาน รักษาศีล ภาวนา เรื่อยๆ ล้วนแต่ความดีที่จะหนุนขึ้นๆ พอถึงที่สุดแล้วบารมีแห่งความดีงามทั้งหลายมารวมกันแล้วเข้าจุดนั้น เข้าจุดนั้นแล้วก็หนุนอันนั้น บรรดากิเลสที่เป็นภัยต่อหัวใจมาตั้งกับตั้งกัลป์นี้ขาดสะบั้นออกไปจากใจ เพราะอำนาจแห่งความดีทั้งหลาย บารมีที่สร้างมาพัดกันขาดสะบั้นไปเลย นั่นละที่รุนแรง

พูดอย่างนี้ก็ใครเขาไม่ได้เป็น เขาก็จะหาว่าบ้าไป ทั้งๆ ที่เขาเป็นบ้ากันทั้งโลก อันนี้แสดงความอัศจรรย์ขึ้นมา โอ้พวกที่บ้ามันก็จะว่าอันนี้บ้า พูดอะไรบ้าๆ ออกมาอย่างนั้น เข้าใจไหมละ จึงลำบากนะพูดให้ของสกปรกฟัง เขาเขียนจดหมายมาโจมตีหลวงตาบัวเราขบขันจะตาย อันนี้มันก็สมมุติทั้งนั้นนี่เรื่องที่ว่ามา อันนี้มันอย่างนี้ไม่มี ที่นี้เวลามาโจมตีหลวงตาบัว พูดตรงไหนมีแต่เรื่องจอมปลอมๆ เรียกว่ากูขึ้นมา พลิกขึ้นมา แต่งขึ้นมา หาเรื่องจอมปลอมทั้งนั้นละมาโจมตีความจริง อ่านไปแล้วก็ยิ้ม แต่ไม่ได้ตื่นแหวะเพราะเรื่องความสกปรกมันมีอยู่ในโลกมาตั้งแต่เดิม มันจะเอาความสะอาดมาจากไหน มีมากน้อยมันก็แสดงออกมา เป็นแต่ผู้มีด้วยกันไม่แสดงออกมาอย่างนี้ก็เหมือนไม่มี แต่ผู้แสดงออกมามันก็ประกาศความมีแห่งของสกปรกทั้งหลายทั่วแดนโลกธาตุ เราอ่านแล้วขบขันจะตายไป

มันไม่มีอะไรก็พูดไปเฉยๆ จะให้มันห้วนมันไหวไม่มีละ มันหมดสภาพ เพราะเหล่านี้เป็นสมมุติทั้งมวลที่มายุแห่ก่อกวนโจมตีทำนั่นทำนี่ มีตั้งแต่เรื่องสมมุติทั้งมวล อันนั้นเป็นวิมุตติหลุดพ้นแล้ว ผ่านจากนี้ไปแล้ว ที่นี้ก็มาพิจารณาถึงเรื่องสภาพสมมุติเหมือนกันก็ โอ้ ตั้งแต่พระพุทธเจ้า เป็นยังงัยพระพุทธเจ้าใหญ่เท่าไร โลกธรรม ๘ ที่เข้าโจมตีพระพุทธเจ้านี้ตลอดถึงวันนิพพานเลย อันนี้เราตัวเท่าหนูอยู่ในท่ามกลางแห่งความสกปรก จะไม่ให้สัมผัสสัมผัสพันธักรทบกระเทือนกันได้อย่างไร เรามาพิจารณานะ

พิจารณาไปอย่างนั้นแหละ แต่ที่จะให้ใจมันห้วนมันไหวไม่มีแหวะ มันหมดสภาพ จึงเรียกว่า สุญญโต โลภ อเวกขสุสุ คือโลกมันว่างเปล่า ว่างเปล่าก็คือสมมุติทั้งมวลว่างไปหมด ไม่มีอะไรเข้าไปเกี่ยวข้องจิตใจได้เลย ที่นี้เวลามันมาแสดงอย่างนั้น นี่ก็ดูพิจารณา มันก็สนุกพิจารณาละซิเพราะมันไม่มีส่วนได้ส่วนเสียกับสิ่งเหล่านั้นนี่นะ นี่ละบารมีใครสร้างไปอยู่กับเจ้าของ ติดเจ้าของ

บาปบุญเป็นสำคัญมาก จะไม่พรากจากเจ้าของ จะติดตามเจ้าของคือใจ ใจดวงนี้ไม่เคยตาย ไม่เคยฉิบหายแต่ไหนแต่ไรมา ถึงจะตกนรกอเวจีก็กัปกัปกัลป์ ทุกข์มากน้อยยอมรับว่าทุกข์ ยอมรับเสวยว่าทุกข์ๆ แต่จะให้ฉิบหายไม่มี ที่นี้อยู่ในโลกสมมุติมันก็อยู่ในกฎอนิจจัง ไม่เปลี่ยนช้าก็เปลี่ยนเร็ว มันเปลี่ยนของมันๆ อย่างอยู่นรกเมื่อหมดกรรมแล้วก็ฟื้นขึ้นมาได้ นั่น นรกก็อยู่ในแดนสมมุติมีการเปลี่ยนแปลงได้ นอกจาก

นิพพาน ถ้าลงนิพพานแล้วหมด กฎ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ไม่มีเลย เพราะฉะนั้น นิพพานจึงเที่ยง สิ่งเหล่านี้ไม่เที่ยงนะ ถึงจะตกนรกอเวจีอยู่ที่กัปก็กลับก็เปลี่ยนได้ เปลี่ยนซ้ำเปลี่ยนเร็วตามอำนาจแห่งกรรมหนักเบาเล็กน้อยของตน เปลี่ยนขึ้นมาๆ ใจดวงนี้ไม่ตาย พอเปลี่ยนขึ้นมาเลื่อนขึ้นมา

เพราะคนเราสัตว์ทั้งโลกมีความดี พอถึงขั้นความดีที่จะเอื้อมจับได้แล้ว ความดีก็จุดขึ้นๆ เกิดภพนั้นภพนี้สูงไปเรื่อยๆ อายุยืนนาน เช่นอย่างเทวบุตรเทวดาอายุยืนนานกว่ามนุษย์เรา ถึงชั้นพรหมแล้วก็ยืนนาน นานเข้าไป จนกระทั่งถึงนิพพานแล้วเที่ยงเลย ถึงนั้นละจิตดวงนี้ ตั้งแต่อยู่ในนรกอเวจีมันฟื้นตัวขึ้นมา พอถึงแดนแห่งความบริสุทธิ์แล้วก็เรียกว่าเป็นธรรมชาติไปเลย ที่นี้ไม่มีละคำว่ากฎอนิจจัง ท่านจึงว่านิพพานเที่ยง คือหลักธรรมชาติที่บริสุทธิ์เต็มตัว ไม่มีสมมุติได้เข้าเจือปนเลย ท่านเรียกว่าธรรมชาติ หรือเรียกว่านิพพานเที่ยง

ที่นี้หมด หมดตลอดกาล จึงเรียกว่าเที่ยง ไม่มีอดีตอนาคตอะไรที่จะมาทำให้โยกคลอนหวั่นไหวได้เลย ท่านจึงว่าเอาให้ถึงนิพพานคือความเที่ยงแล้วหมดกังวลโดยประการทั้งปวงตลอดไปเลย เมื่อถึงนั้นแล้วเรียกว่าหมด อดีตอนาคตปัจจุบันตัดขาดสะบั้นไปหมดเพราะเป็นสมมุติด้วยกัน อันนั้นไม่มีสมมุติแล้ว หมดโดยสิ้นเชิง ให้พากันตั้งใจปฏิบัติ

ต้องฝึกนะ การประกอบความดีไม่ฝึกไม่ได้ ต้องฝึกกัน แต่กิเลสมันหนาเท่าไร มันก็ฟัดเราเต็มเหนี่ยวๆ เหยค่อขึ้นจากหมอนไม่ได้ ป่วยเรื้อรังนอนจมอยู่กับหมอน ความขี้เกียจขี้คร้านให้จมอยู่ในนั้น กิเลสเวลามันหนาให้พื้นธรรมขึ้นมา เราเกิดมาเป็นมนุษย์นี้ ยิ่งมีความเลื่อมใสพุทธศาสนาแล้วเรียกว่าเรามีवासนาเต็มที่แล้ว ผู้ที่เห็นศาสนาเหมือนไก่แจ้กับเพชรกับพลอยนั้น ไก่แจ้ตั้งแต่เราเรียนหนังสือเป็นนักเรียนอยู่ หนังสือเล่มนั้นเขาเรียกธรรมจรรยา การประพฤติธรรม แนวทางแห่งการประพฤติธรรม เวลาแปลออกแล้ว ผู้ที่ไม่มีนิสัยเกี่ยวข้องกับบรรดากับธรรมเลยเพื่อเป็นความดีงามแก่ตน มีแต่ความมืดบอด ก็เหมือนกับไก่แจ้ตัวนั้น

เราเลยไม่ลืมตั้งแต่เป็นนักเรียนอยู่นั้น ไก่แจ้ตัวหนึ่งคู้ยเขี่ยหาอาหาร ไปพบพลอยเม็ดหนึ่งงามดีมีค่ามาก จึงร้องเปรยๆ ขึ้นว่า นี่ถ้าเจ้าของของเจ้ามาพบเจ้าเข้า เช่นนี้ เขาคงเก็บเจ้าไปฝังไว้ในหัวแหวนตามเดิม แต่เจ้าไม่มีประโยชน์อะไรแก่เรา สู้ข้าวสุกข้าวสารเมล็ดเดียวก็ไม่ได้ ว่าแล้วก็คู้ยเขี่ยเลยไปในแปลงอื่นๆ สรุปความว่านิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า ของที่ดียอมเป็นประโยชน์แก่ผู้รู้จักใช้เท่านั้น เรามันติดใจมาเองนะก็เลยมาเป็นคตธรรม อันนี้มันมาจากชาติก เวลาบวชแล้วไปเรียนจึงไปเจอเอานั้น โอ๊ย ออกจากนี้เอง นั้นเป็นอย่างนั้น ถ้าผู้ไม่มีนิสัยแล้วเห็นการทำบุญให้ท่านเป็นเพชร

เป็นพลอยไม่เกิดประโยชน์ สู้ข้าวสุกข้าวสารไม่ได้ หากินไปวันหนึ่ง ๆ ถือว่าเลิศว่าเลวว่า
ประเสริฐ การเสาะแสวงหาศีลหาธรรมเป็นอาหารทิพย์เข้าสู่ใจไม่สนใจ ก็ไม่ได้
ประโยชน์ได้อะไร พวกกันจำเอานะ

คำว่าเพชรพลอยนั้นได้แก่ธรรม ได้แก่ความดีทั้งหลายที่เราสร้างมา สู้ข้าวสุก
ข้าวสารเมล็ดเดียวก็ไม่ได้ คือหาอยู่หากินไปตามประสาของสัตว์ไม่มีสาระอะไร อยู่กิน
ไปวันหนึ่ง ๆ ตายแล้วก็ไปเท่านั้นไม่เกิดประโยชน์อะไรเหมือนผู้บำเพ็ญความดีงาม ได้
ธรรมประเภทนี้ครองใจแล้วถึงความพ้นทุกข์ได้ ไม่ได้เหมือนข้าวสุกข้าวสารนะ ต่างกัน
ท่านจึงสอนว่า ของที่ดีย่อมเป็นประโยชน์แก่ผู้รู้จักใช้เท่านั้น เอาละพอวันนี้ พวกกันจำ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz